

407

Talltrasten sjöng för en gam-
mal gubbe Splei, som var dålig att
hugga ved och icke ^{fick} famnen full
på dagen:

Tjoro lyx, tjoro lyx, famnen
den ¹fejlar, famnen den ¹fejlar.

---

¹ din.

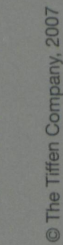

408

Malaks kyrkklockorna ringa
åt den efterblivande maken eller maken:
Ja en ann, ja en ann!

469

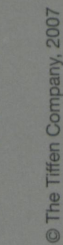
410

Tuppen galar:
Kakko Jakob.

411

Två tjurar gingo en gång till
staden. När de kommo dit bölade
den störr med grov röst:
Var bar bergmästarn?

Den mindre svarade med fin
röst:
Opp i stan, opp i stan.

Tallbrasken sjöng åt en gumma:
Ful fitt, ful fitt.

Först när gumman avlägsnade
sig upphörde han med sin dumma
sång.

Talltrasten sjöng åt en gubbe:
Rote) pång, rote pång..

存身處

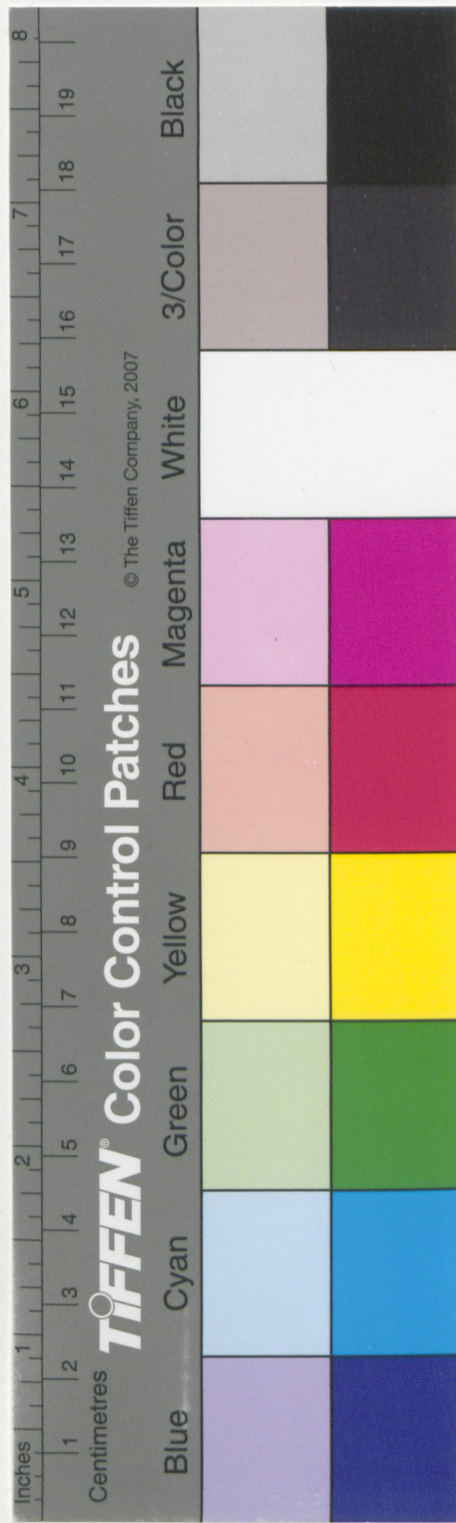
415

Den större av Malaks kyrk-
klockorna ringer:
Påron vamb,
påron vamb.

416

Tallkrasen sjöng åt en gosse:
Spitje röv, spitje röv.

Talltrasten sjöng åt en gosse, som
hade en bucklig (=bulo) bårhink:

Buling, buling.

Gossen sade:

Int jär å na he.

Talltrasten sjöng vidare:

An je roste, an je rosto.

Gossen svarade:

Int jär å na he.

Då sjöng talltrasten:

Båre rostar, båre rostar.

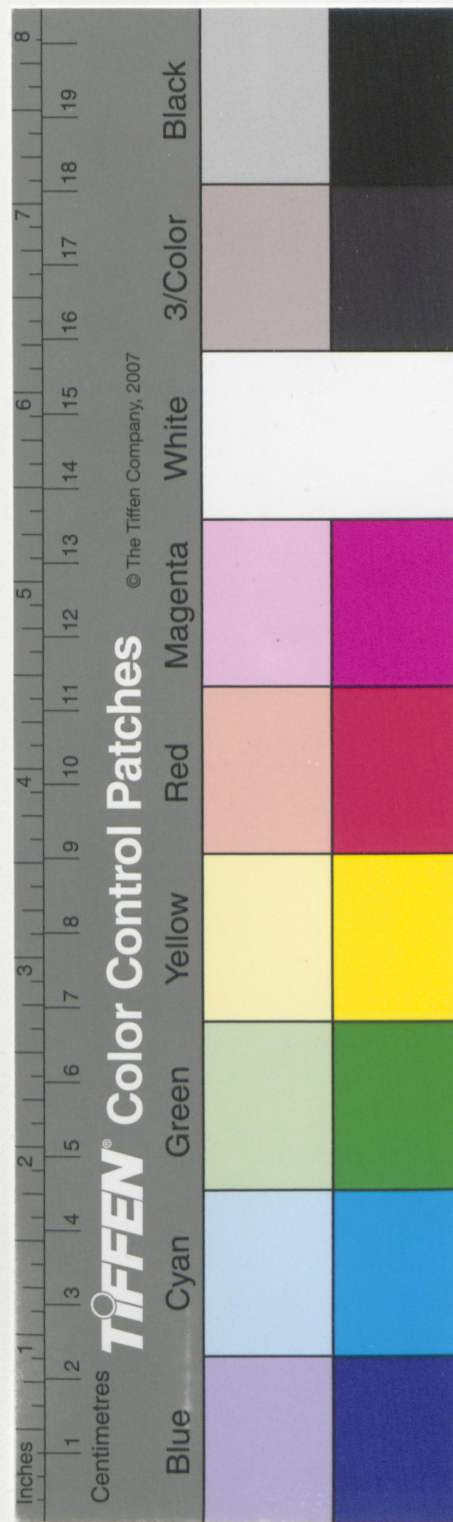

418

Tallkrasten sjöng åt en klen och
spenslig gosse:

Du jä spitji-i-i-i,
du jä spitji-i-i-i.

En gång var en gammal karl,
som hade en smutsig skjorta på sig, och
dikade. Emedan han var gammal var
han dålig att dika. Talttrasten,
som satt i ett träd i närheten och såg
på gubben och huru han arbetade,
sjöng följande strofer för gubben:

Sjit sjort¹⁾, jit sjort,
dik å po,
dik å po!

¹⁾ Skit skjort' = smutsig skjorta.

I Bergö fanns en kyrkklocka för-
ut. I denna ringde man först sakta
och sedan hårdare liksom rupsarna ringa
med sina kyrkklockor.

När man ringde sakta sade kyrk-
klockan:

Heim te resã, heim te resã.

Men när det blev hårdare ljud sade
hon:

Komber dô häim mã na mãir,
komber dô häim mã na mãir?

Gräsparven sjöng åt en gosse:
Köp, köp!

Gossen frågade:
Va har do te sale?

Gråsparven svarade:
Tjoro, tjoro, tjoro.

423

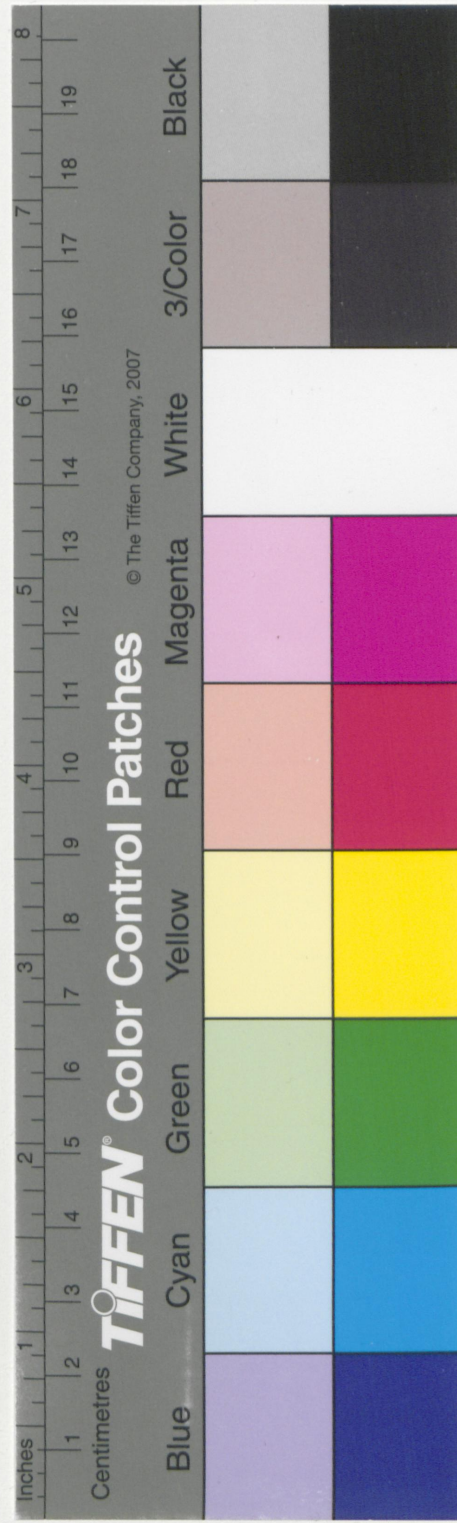
Åt Lofkvist, som skulle gå på
ett baptist böna,¹⁾ sjöng „hans” tall-
trast i björken på Lofkvists gård:
Lofkvist, Lofkvist,
då komber sist,
då komber sist.

¹⁾ Bonemöte.

Ivalan kvithar:
Få si, få si.

Ryska kyrkans klockor i Vasa
ringa:
Ryssungan,
plåterpungan,
bim, bam.

Talltrasten sjöng åt Torparenas
Anders, som sköt bann på honom:
Dö va dåle, dö va dåle.

Torparenas Anders ¹sköt ånyo, men
bannade och talltrasten skrek ånyo:
Dö va dåle, dö va dåle.

Ännu ett skott och talltrasten än-
nu mera försmäddigt:
Dö va dåle, dö va dåle!

427

Ivalan sjunger:
Syster min å jag va e präst-
gole å tjena å sa' ja' stal å
siljesmystan, men o lög.

428

Bergö kyrkklockorna ringa:
Heim te resa, heim te resa,
å så te Norrsteinan!¹⁾

¹⁾ Norrsteinarna äro ett fiskeläger.

Å en dräng på Åminne sjöng
salltrasten en lördagskväll:
Kälä, Kälä!

Drängen blev vred och sade:
 Satans sparr, vad vill du av
 mig?

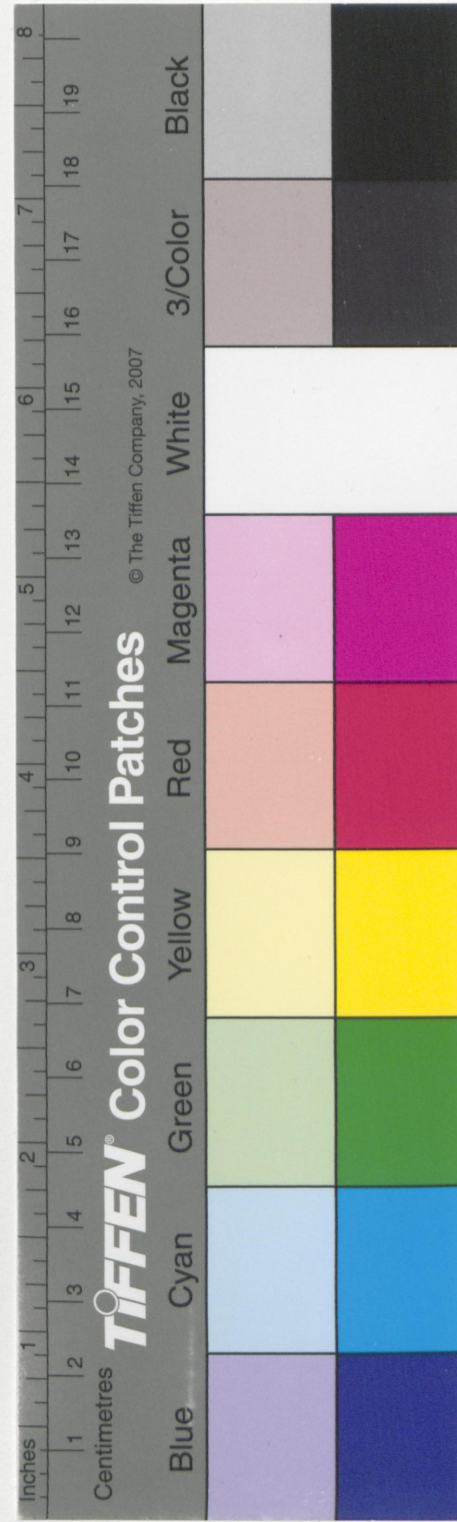
Tallträsten svarade:
Liten pill, liten pill.

Lådesärkan sjunger:
Spilint, spilint.

430

431

Talltrasken till en gubbe:
Stule kniv, stule kniv.

Gubben frågade:
Hur va skafte?

Talltrasken svarade:
Båin kvitt, båin kvitt.

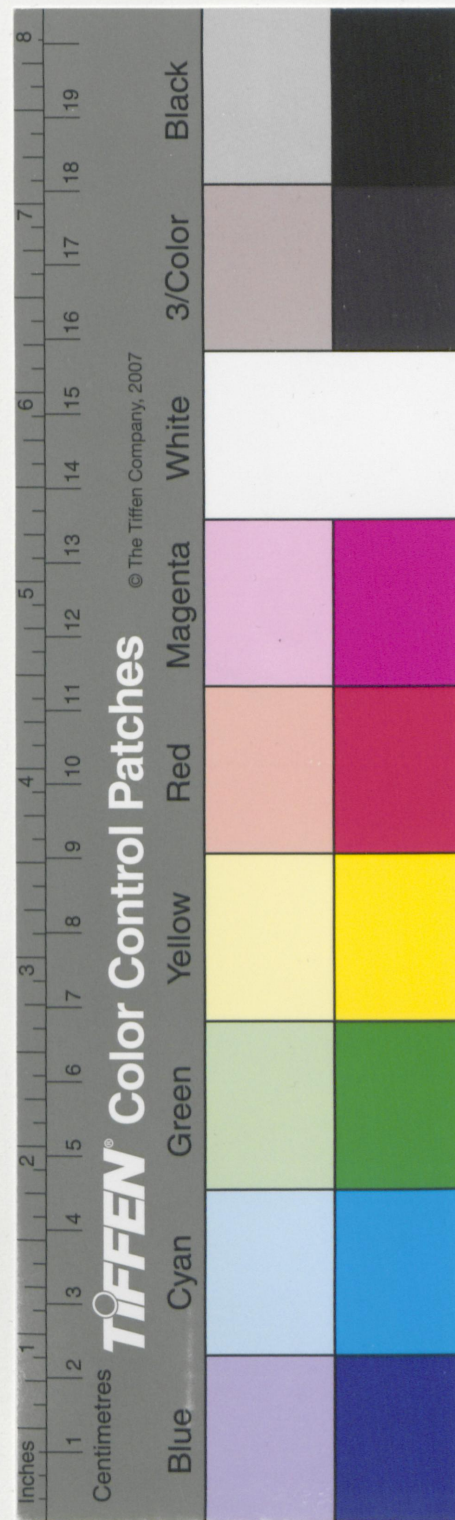

Tallbrasken sjöng åt en man:
Stule kniv, stule kniv.

Hur va skaffa? frågade mannen.

Talltasken svarade:
Snövitt, snövitt.

En man, som kallades Säger Vill, gick efter vägen. Tulltrasten började sjunga då Säger Vill kom nära honom:

Säger Vill, Säger Vill.

Mannen kastade stenar efter tulltrasten, som flög till ett annat träd och där begynte med samma sång. Säger vill måste gå, men så länge han hörde honom ljöd sången:

Säger Vill, Säger Vill.

434

Petalaks kyrkklockorna ringa:
Vem fallt knappen?
Vem fallt knappen?

Gamla Vasa kyrkklockorna sade
en gång när man ringde själaringsin-
gen, den större (med grov röst):

Stor herre å död;

och den mindre (med späd röst):
Far åt helvete må a'.

436

Bergö kyrkklockorna ringa, den
store:

Sjelsko, sjelsko.

Den mindre, när folket går från
kyrkan:

Häim te resa, häim te resa.

